

12 estimen Gil de Biedma

idea i coordinació **Joan Ollé**

Tornem a citar Antoine Vitez: “Fem teatre perquè les millors veus dels morts no se’n acabin d’anar”. Avui el teatre és mínim: uns papers impresos, uns llavis i una mica de llum.

Si abans vam ballar Serrat, vam dir Shakespeare i vam cantar Brel, ara dotze, sempre dotze (poetes, cantants, actors, escriptors, amics...), ens diran que estimen Jaime Gil de Biedma – poeta que volia ser poema – i que estimen els seus versos.

Joan Ollé

Teatre Lliure – Espai Lliure (16 i 17 de Setembre de 2004)

12 estimen Gil de Biedma
idea i coordinació **Joan Ollé**

amb **Josep-Lluís Carod Rovira, Sílvia Comes, Jordi Dauder, Núria Espert, Fabià Estapé, Feliu Formosa, Mario Gas, Alfonso Guerra, Paco Ibáñez, Manuel Carlos Lillo, Enric Majó, Juan Marsé, Ana María Moix, Marcos Ordóñez, Rosa Regàs, Carme Riera, Jaume Sisa, Serena Vergano**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

“Muy pobre hombre ha de ser uno si no deja en su obra –casi sin darse cuenta– algo de la unidad e interior necesidad de su propio vivir. Al fin y al cabo, un libro de poemas no viene a ser otra cosa que la historia del hombre que es su autor, pero elevada a un nivel de significación en que la vida de uno es ya la vida de todos los hombres, o por lo menos –atendidas las inevitables limitaciones objetivas de cada experiencia individual– de unos cuantos entre ellos.”

Jaime Gil de Biedma, 1959

Del prefaci a *Las personas del verbo* (Barcelona, 1982)

Jaime Gil de Biedma

Barcelona, 1929

Nascut en una família de l'alta burgesia va estudiar dret a Barcelona i Salamanca, on es va llicenciar. És un dels poetes més influents de la generació dels 50, membre destacat de l'anomenada Escola de Barcelona. Autor també d'obres d'assaig i de diaris personals, és admirat especialment per la seva precisió i pel seu compromís amb l'experiència.

La seva poesia, de to elegíac, enllaça amb la de Vallejo, Antonio Machado i amb el delicat erotisme de Cernuda. El seu primer llibre *Según sentencia del tiempo*, es va publicar el 1953. Després vindrien *Compañeros de viaje* (1959), *En favor de Venus* (1965), *Moralidades* (1966), *Poemas póstumos* (1968) i *Las personas del verbo* (1975 y 1982). Va escriure assaig literari, y després de la seva mort es va editar un diari seu, *Retrat de l'artista*.